

LBRIS

We know
books

Christos Tsiolkas

PALMA

Traducere din limba engleză

Mariana Piroteală

LITERA®

HECTOR

Hector și-a întins alene mâna pe pat, cu ochii încă închiși, sub impresia unei rămășițe de vis ce se risipea ca un fum și pe care deja îi era imposibil să și-l amintească. Bun. Aish se trezise. A tras o bășină triumfală și și-a afundat fața în pernă, ca să scape de duhoarea jilavă de metan. Nu vreau să am senzația că dorm în vestiarul băieților, i se plângea întotdeauna Aisha în rarele momente de neglijență în prezența ei. Cu trecerea anilor învățase să-și strunească propriul corp, să-și îngăduie gesturi de delăsare numai atunci când era singur; bășitul sau urinatul la duș, câte un râgâit tras când era singur în mașină, ignorarea băii sau a spălatului pe dinți un întreg sfârșit de săptămână, când ea era plecată la vreo conferință. Nu că soția sa ar fi fost o mironosiță, pur și simplu părea să tolereze cu greu izurile și manifestările trupului bărbătesc. Pe el, unul, nu l-ar fi deranjat să adoarmă în vestiarul fetelor, învăluit de mireasma reavănă și îmbătătoare a pizdelor dulci și fragede. Ușor ametit, prins încă în îmbrățișarea drăgăstoasă a somnului, s-a răsucit pe spate și s-a dezvelit. Pizde dulci și fragede. Vorbise cu glas tare.

Connie.

Când gândul l-a purtat la ea, somnul l-a scăpat din îmbrățișare. Aish avea să-l creadă un pervers dacă îl auzise din greșeală. Însă el categoric nu era un pervers. Pur și simplu iubea femeile,

june, trecute, pe cele abia îmbobocite, pe cele care începeau să se ofilească. Și, cu o oarecare sfială, rușinat aproape de propria-i vanitate, știa că și femeile îl iubeau. Femeile *chiar îl iubeau*.

Scularea, Hector, și-a spus. E momentul să-ți faci gimnastica.

Gimnastica aceasta consta într-o serie de exerciții pe care le executa negreșit în fiecare dimineață. Nu-i răpeau niciodată mai mult de douăzeci de minute, maximum. Din când în când, dacă se trezea cu o durere de cap, mahmur, cu o combinație între cele două sau pur și simplu stăpânit de un plictis ce părea să-și aibă rădăcinile în ceea ce el presupunea a fi adâncul sufletului său, reușea să-i dea de cap în mai puțin de zece minute. Nu conta respectarea cu strictețe a seriei de exerciții, ci pur și simplu efectuarea lor completă – chiar și când era bolnav, se străduia să nu se abată de la rutină. Se ridica, înșfăca o pereche de pantaloni de trening, trăgea pe el tricoul pe care îl purtase cu o zi în urmă și apoi făcea o serie de nouă extensii diferite, pe fiecare de treizeci de ori. Apoi se întindea pe covorul din dormitor și executa o sută cincizeci de abdomene și cincizeci de flotări. La final mai făcea trei serii de extensii. Apoi se ducea în bucătărie, pornea filtrul de cafea, după care mergea la magazinul din capătul străzii ca să cumpere ziarul și un pachet de țigări. Ajuns acasă, își turna o cafea, mergea pe veranda din spatele casei, aprindea o țigară, răsfoia ziarul până la paginile de sport și se cufunda în lectură. În clipa aceea, cu ziarul deschis în față, cu aroma amăruie de cafea ce-i dezmiarda nările și după primul fum tăios, indiferent de ce nenorociri îl chinuiau, de micile tracasări, de stresul și de neliniștile zilei anterioare sau ale celei care i se așternea dinainte, nimic nu mai conta. În clipa aceea, și doar în clipa aceea, era fericit.

Hector descoperise încă din copilărie că singura modalitate prin care se putea împotrivi bucuriei letargice, sufocante, de a dormi era să se miște cu viteza glonțului, să se forțeze să deschidă ochii și să sară din pat. Însă măcar o dată se putea abate și el de la această rutină, așa că s-a întins pe pernă și s-a lăsat purtat domol

spre starea de trezie, însoțit de zgomotele făcute de familia sa. Aisha avea radioul din bucătărie pornit pe un post care difuza muzică clasică și acordurile *Simfoniei a IX-a* a lui Beethoven puseseră stăpânire pe întreaga casă. Din living răzbăteau piuiturile electronice și reverberațiile metalice ale unui joc pe calculator. A stat nemișcat o clipă, apoi a dat la o parte cearșaful și și-a privit trupul gol. Și-a ridicat piciorul drept și și l-a privit cum se prăvălește din nou pe pat. Astăzi e ziua cea mare, Hector, și-a spus, astăzi e ziua cea mare. A sărit din pat și și-a luat pe el o pereche de chiloți roșii, și-a tras pe cap un maiou, a urinat prelung și zgomotos în baia de lângă dormitor și a dat buzna în bucătărie. Aisha spărgea niște ouă într-o tigaie și a sărutat-o pe gât. Bucătăria mirosea a cafea. A oprit treptat radioul.

– Hei, ascultam eu.

Hector a scotocit printr-un teanc de CD-uri așezate claie peste grămadă lângă CD player. A scos unul din carcasă și l-a vârat în aparat. A apăsat pe buton până când a găsit melodia pe care o căuta și apoi a zâmbit când din aparat s-au revărsat primele note sigure din trompeta lui Louis Armstrong. Și-a sărutat din nou soția pe gât.

– Azi i-a venit rândul lui Satchmo¹, i-a șoptit el. Și piesei *West End Blues*.

Și-a executat ușor exercițiile în timp ce număra până la treizeci și răsufla lent și regulat. Între două serii, se legăna pe acordurile senzuale și leneșe ale muzicii de jazz. Cu fiecare abdomen pe care-l făcea își simțea încordarea mușchilor abdominali și cu fiecare flotare simțea cum i se întind tricepsii și pectoralii. Voia ca astăzi să fie conștient de propriul lui trup. Voia să-l știe plin de viață, puternic și pregătit.

Când a terminat, și-a șters sudoarea de pe frunte, și-a luat cămașa de pe podea, unde o aruncase cu o noapte în urmă, și și-a strecurat picioarele în sandale.

¹ Poreclă a cântărețului american de jazz Louis Armstrong (n.tr.)

– Vrei să iau ceva de la magazin?

– Semeni cu un vagabond, a râs Aisha de el.

Ea nu ar fi plecat niciodată din casă fără să se machieze sau fără să se îmbrace cum trebuie. Asta nu însemna însă că se machia prea mult; nici nu avea nevoie de așa ceva – și acesta fusese unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea de la început. Niciodată nu-i plăcuseră fetele care își dădeau cu prea mult fond de ten, pudră și ruj. I se părea că arată ca niște curve și, deși era conștient că reacția lui dovedea un conservatorism ridicol, nu reușea să găsească atrăgătoare o femeie machiată puternic, indiferent cât de frumoasă putea fi în realitate. Aisha nu avea nevoie de machiaj. Pielea ei măslinie era suplă, fără cusur, și pe chipul prelung, osos, sculptural, îi străluceau ochii mari, oblici, adânciți în orbite.

Hector și-a coborât privirile spre papucii din picioare și a zâmbit.

– Și zi, vrei să-ți cumpere ceva de la magazin vagabondul?

Ea a clătinat din cap.

– Nt. Dar te duci la piață în dimineața asta, nu?

– Așa am zis, nu?

Ea și-a ridicat privirile spre ceasul din bucătărie.

– Ar fi bine să te grăbești.

Nu i-a răspuns, iritat de comentariul ei. În dimineața aceasta nu voia să se grăbească, voia să facă lucrurile pe îndelete.

A luat ziarul de sâmbătă și a aruncat o bancnotă de zece dolari pe teighea. Domnul Ling deja se întinsese după pachetul auriu de Peter Jackson Super Light, dar Hector l-a oprit.

– Nu, azi nu vreau din astea. Azi vreau un pachet de Peter Styuvesant Reds. Pachetul ăla necartonat. Dați-mi două. Hector a luat înapoi bancnota de zece dolari și a pus în loc una de douăzeci.

– Schimbat tutun?

– E ultima zi, domnule Ling. E ultima zi în care mai fumez.

– Foarte bine, i-a spus bătrânul, zâmbindu-i. Eu fumez numai trei pe zi. Una dimineața, alta după prânz și alta când termin cu magazin.

– Ce n-aș da să pot face și eu la fel. Însă în ultimii cinci ani ba se lăsase, ba se apucase din nou, promițându-și că putea fuma numai cinci țigări pe zi, de ce nu, cinci pe zi nu aveau să-i facă așa de rău; însă nu reușea să se abțină până nu termina tot pachetul. Și așa se întâmpla de fiecare dată. Îl invidia pe chinezul cel bătrân. Ce i-ar fi plăcut și lui să poată fuma numai trei, patru, cinci pe zi... Dar nu putea. Țigările îi erau ca un fel de iubită perfidă. Reușea să-și facă curaj, îneca pachetul în chiuvetă, apoi îl arunca la gunoi, hotărât să nu mai fumeze niciodată. Încercase să renunțe brusc, recursese la hipnoză, la plasturi, gumă; poate că reușea, câteva zile, o săptămână, uneori chiar și o lună, să reziste tuturor tentațiilor, însă apoi trăgea o țigară la serviciu, la vreun pub sau după cină și imediat cădea din nou în brațele iubitei abandonate. Iar răzbunarea îi era cruntă și Hector redevenea sclavul ei, incapabil să lase să treacă dimineața departe de farmecele acesteia. Nu-i putea rezista. Apoi, într-o duminică, pe când copiii erau la părinții lui, iar el și Aisha petrecuseră o dimineață încântătoare făcând sex pe îndelete, și el o cuprinsese cu brațele și îi șoptise: Te iubesc, ești cea mai mare bucurie a mea, îți sunt devotat, ea se întorsese cu un zâmbet sardonice și îi replicase: Ba nu e adevărat, țigările sunt marea ta iubire, țigărilor le ești tu devotat.

Apoi urmase o ceartă feroce și epuizantă – țipaseră ore în șir unul la celălalt. Îl rănise, îi năruise mândria, mai ales când, spre oroarea lui, descoperise că numai când fumase turbat o țigară reușise să se stăpânească. Îi strigase că e o fățarnică și o burgheză puritană, la care ea îi replicase înșirându-i lista cu defecte: era leneș, arogant, un lasă-mă să te las, un egoist și un om lipsit de voință. Acuzațiile ei îl duruseră, pentru că știa că sunt adevărate.

Și astfel hotărâse să renunțe, să renunțe cu adevărat de data aceasta. Nu se deranjase să-i spună și ei; nu-i putea suporta scepticismul. Însă avea să renunțe.

Era o dimineată călduroasă și și-a scos tricoul în vreme ce se așeza la masa de pe verandă cu cafeaua înaintea. Imediat ce și-a aprins țigara, Melissa a dat buzna pe ușa din spate și a alergat, tipând, în brațele lui.

– Adam nu mă lasă să mă joc și eu, urla ea, iar el a așezat-o în poală și i-a mângâiat fața. A lăsat-o să plângă până s-a potolit. Nu de asta avea el nevoie acum, nu voia așa ceva, nu tocmai în dimineata aceasta. Voia să-și fumeze țigara în liniște. Niciodată nu avea destulă liniște. Însă s-a jucat în părul fiicei sale, a sărutat-o pe frunte și a așteptat să se oprească din plâns. Și-a strivit țigara, și Melissa a privit cum se risipește fumul.

– Tăticule, nu e bine să fumezi. Poți să faci cancer.

Repetă ce învățase la școală. Copiii lui se chinuiau să rețină tabla înmulțirii cu opt, dar știau că fumatul cauzează cancer la plămâni, și sexul neprotejat, boli venerice. S-a abținut s-o certe, în schimb a ridicat-o în brațe și a mers cu ea în living. Adam era atent la jocul pe calculator și nu și-a ridicat privirea.

Hector a tras aer în piept. Îi venea să-i tragă un șut nemernicului ăsta mic, dar în loc de asta și-a așezat fiica lângă el și i-a smuls băiatului consola.

– E rândul surorii tale.

– Ea e mică. Nu se pricepe.

Adam se cuprinsese strâns cu brațele și i-a aruncat o privire feroce tatălui său, cu burta moale revărsându-i-se peste betelia jeansilor. Aisha insistase că grăsimea aceea din copilărie avea să dispară în adolescență, dar Hector nu era convins de acest lucru. Băiatul era obsedat de ecrane: de calculator, de televizor, de cel de la consola PlayStation. Inactivitatea lui îl supăra pe Hector. Întotdeauna se mândrise cu propriul aspect și cu trupul lui armonios; în adolescență fusese un fotbalist destul

de bun și un înotător și mai bun, și nu putea să nu considere corpolența fiului său ca pe un semn al delăsării. Uneori chiar se rușina să fie văzut cu Adam în public. Conștient că nutrea gânduri scandaloase, nu le împărtășise niciodată nimănui. Însă nu-și putea reprimă dezamăgirea și tot timpul părea să-și mustre fiul. Chiar trebuie să stai toată ziua în fața televizorului? Uite ce zi frumoasă, de ce nu te duci să te joci afară? Adam îl întâmpina cu o liniște și cu un aer îmbufnat care nu făcea decât să-i sporească exasperarea lui Hector. Trebuia să-și muște buzele ca să nu-l jignească pe copil. Uneori, Adam îl privea așa de uluit și de îndurerat, încât pe Hector îl cuprindea o rușine nimicitoare.

– Hai, amice, las-o și pe sora ta.

– O să-l strice.

– Am zis!

Băiatul a aruncat consola pe podea, s-a ridicat, clătinându-se, în picioare și a plecat valvârtej în dormitorul lui, trântind ușa.

Melissa și-a prins tatăl de mână și a privit lung în urma lui.

– Vreau să mă joc, a spus și a început iar să plângă.

– Joacă-te singură.

– Vreau să mă joc cu Adam.

Hector și-a pipăit pachetul de țigări din buzunar.

– Așa e cinstit, să joci și tu jocuri video. Adam nu a procedat corect. O să vină și el să se joace cu tine peste câteva minute, ai să vezi.

În mod deliberat încerca să-și mențină glasul neutru, imprimând un ritm copilăresc și monoton vorbelor banale pe care le rostea. Însă Melissa nu se lăsa cu una cu două.

– Vreau să mă joc cu Adam, se tânguia ea și l-a prins și mai tare de mână.

Prima pornire a fost s-o împingă. Cuprins de un sentiment de vinovăție, a mângâiat-o tandru pe păr și a sărutat-o pe creștet.

– Vrei să vii la piață cu mine?

Tânguiala se curmase, însă Melissa nu era încă pregătită să accepte înfrângerea și privea nefericită spre ușa pe care o trântise Adam în urma lui.

Hector și-a scuturat mâna, să și-o elibereze din strânsoarea ei.

– Drăguță, faci cum vrei. Poți să stai aici și să te joci singură sau să vii cu mine la piață. Ce alegi?

Fetița nu a răspuns.

– Bun, a spus Hector, a ridicat din umeri și și-a dus o țigară la buze. Faci *cum vrei*. S-a dus în bucătărie, însoțit de plânsetele ei.

Aisha se ștergea pe mâini și i-a arătat ceasul.

– Știu, știu. Vreau doar să fumez și eu o țigară în tihnă, în pizda mă-sii.

Se gândea că Aisha avea să se alăture corului de ranchiunoși din dimineața aceasta, dar ea a zâmbit larg și l-a sărutat pe obraz.

– Bun, cine e vinovatul?

– Adam, fără nici o îndoială, Adam.

S-a așezat pe verandă și și-a fumat țigara. O auzea pe Aisha vorbindu-i blând fiicei lui. Știa că stă în genunchi lângă Melissa și se joacă cu consola. De asemenea, mai știa că peste câteva minute Adam avea să iasă din cameră, să se așeze pe canapea ca să-și privească sora și mama jucându-se. În câteva clipe copiii aveau să-și împartă consola, și Aisha avea să se strecoare din nou în bucătărie. Admira răbdarea soției sale și simțea lipsa ei în ceea ce-l privește. Uneori se întreba dacă aveau să-l respecte mai târziu copiii săi, când aveau să crească, dacă îl iubeau măcar.

Connie îl iubea. Îi mărturisise. Știa că aproape o duruse când îi spusese vorbele acestea, că aproape se înecase cu ele. Chinul ei îi accentuase lui propria rușine. Desigur, Aisha îi spunea și ea deseori că îl iubește, dar întotdeauna cu calm, cu nonșalanță, de parcă încă de la începutul relației lor ar fi fost sigură că

o iubea și el. Niciodată nu ar trebui să-i spui unui om că-l iubești fără să pui pasiune în vorbele acestea. Connie le spusese brusc și stăpânită de groază, nesigură și neîncrezătoare în consecințe. Nu îndrăznise să-l privească în timpul acesta și imediat își vârâse o șuviță de păr în gură. El i-o scosese cu blândețe, apoi o sărutase pe buze.

– Și eu te iubesc, îi răspunsese. Și o iubea, chiar o iubea. Luni de zile nu izbutise să se gândească la altceva. Însă nu îndrăznise să-i mărturisească acest lucru lui Connie. Ea fusese prima care rostise vorbele. Trebuia să le rostească ea prima.

– Mai ai Valium?

– Nu. A simțit reproșul în răspunsul Aishei și a remarcat că aceasta aruncase o privire furișă spre ceasul din bucătărie.

– Am destul timp.

– De ce-ți trebuie Valium?

– Nu-mi trebuie. Pur și simplu vreau să iau o pastilă. Ca să-mi treacă nerăbdarea cu care aștept petrecerea la grătar.

Aisha a zâmbit deodată, cu ochi scânteietori și răutăcioși. Hector și-a strivit țigara în scrumieră, a trecut prin ușile de sticlă și și-a ridicat soția în brațe.

– Am timp suficient, am timp suficient, a fredonat el. I-a sărutat degetele mâinii stângi și a adulmecat mirosul dulce și înțepător de chimion și de limetă. L-a sărutat și ea la rândul său și l-a împins ușor.

– Chiar așa de tare te deranjează?

– Nu, sigur că nu.

Desigur, ar fi preferat să nu trebuiască să renunțe la acea sâmbătă seară ca să o facă pe gazda în fața unei învălmășeli de rude, prieteni și colegi de serviciu; desigur, ar fi preferat să petreacă ultima zi de fumător dedicându-și-o lui însuși, în exclusivitate. Însă pentru Aisha, mica petrecere era o modalitate de a răsplăti nenumăratele invitații la cină și la petreceri.